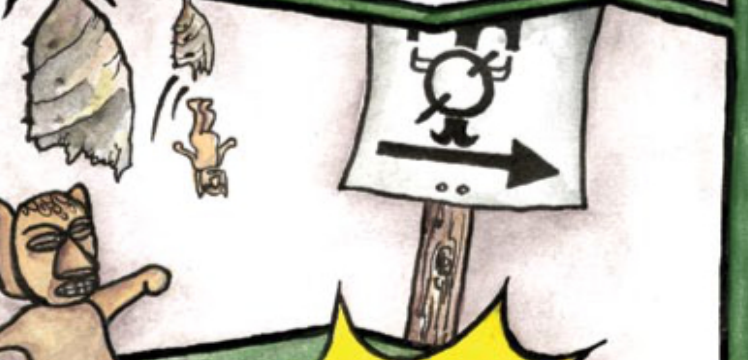

TRAPSAVEC

KVĚTEN

2025

51. ROČNÍK

SBORNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Velká konjunkce v malé obci

Letní slunce pomalu začalo pobleskovat rosou na střeších domů malé, ale přesto střediskové obce, ptactvo se pustilo do zpěvu a všeobecný poklid všude kolem vůbec nenaznačoval skutečnost, že se malá a klidná víska nachází nedaleko hlavního města.

Kohout se nadechl k ohlášení nastávajícího rána, když v tom se vesnicí prohnalo několik traktorů s vlekem, za nimi sice pomaleji, ale o to hlučněji několik kombajnů, a místní rozhlas po drátě spustil Píseň kombajnistů. Kohout zase vydechl a vydal se do kurníku obšťastnit své hejno slepic. Ve střediskové obci nedaleko hlavního města právě začaly žně.

*****

V malé kanceláři místního JZD seděl jeho předseda Ladislav Malina a smutně hleděl do rozpisu směn.

Když do kanceláře, samozřejmě bez zaklepání, vtrhl strážmistr Holátko, nadskočil Malina na židli jak píchnutý vosou a když na židli dopadl zpátky, vypadalo to, že spáchá násilí na úředním orgánu.

Ostatně, Malina považoval strážmistra Holátka za orgán již dosti dlouho.

„Už je to tady, soudruhu. Oběžník. Teď jim zatneme tipec,“ zařval strážmistr Holátko, a zamával jakýmsi papírem.

„Heleďte, Holátko ...“

„Strážmistře Holátko!“

„Heleďte, strážmistře Holátko ...“

„Soudruhu strážmistře Holátko!“

„Heleďte, soudruhu strážmistře Holátko, co kdybyste šel s tím oběžníkem třeba ...“

Strážmistr Holátko vyvalil oči.

„... třeba zpátky na služebnu a vrátil se až po žních,“ dokončil větu Malina.

„Už jsem se, soudruhu, trochu bál.“

„Tak se běžte, Holátko, strážmistře, soudruhu, bát někam jinam. JÁ MÁM NA KRKU ŽNĚ. Víte co to znamená?“

„No, že sklídíme a překročíme plán pětiletky, jak to říkal soudruh tajemník.“

„ To znamená, Holátko, strážmistře, že mám prdel v kalupu.“

„Ale soudruh tajemník říkal ...“

„Soudruh tajemník, soudruhu strážmistře, mi sem asi těžko přijde na brigádu. A já nemám lidi. Například to zvíře Klempera má zase neschopenku. Ostatně jako každý žně.“

„Klempera z dílny? To je velmi kvalitní soudruh a na schůzích vždy aktivně diskutuje.“

„Já nepotřebuju, Holátko, aby se vybreptával na schůzích. Já ho potřebuju tady. V práci. Nějaký jeho kecy mi pojízdou dílnu nepokrejou.“

Strážmistr Holátko jaksi pozbyl argumentů a předseda Malina se na židli unaveně protáhnul.

„Co tu vlastně děláte?“

Strážmistr Holátko se přiblížil a poušmál a zamával papírem.

„Pořád ten oběžník.“

Malina hmatl po oběžníku a pak na stůl pro brýle. Ty si nasadil na nos a nahlas četl.

„Pokyny pro potlačení trempsckých aktivit.“

Malina se přes obroučky brýlí na Holátka nepěkně podíval a pokračoval:

„Trempscké spolky soustavně vykonávají činnosti našemu socialistickému zřízení cizí, shlukují ve svých řadách závadovou mládež a narušují tak naši socialistickou ...“

Předseda JZD Malina prudce zmačkal oběžník do malé kuličky, kterou se následně přesně trefil do uhláku stojícího vedle kamen.

„Tak to bychom měli, a teď se můžeme věnovat důležitějším věcem.“

„Jak jako důležitějším,“ zalupal po dechu strážmistr Holátko.

„Vy jste do teď chyběl, člověče? Já už vám tady víc jak půl hodiny vykládám, že mám na krku žně a nedostatek lidí, a vy tu blbnete s nějakým trempama, který tady nic špatného nedělaj.“

„Ale soudruh tajemník říkal ...“

„Mě je nějak tajemník u zadku,“ přestával se ovládat Malina, „kdo myslíte, Holátko, že mi loni pomoh` na senách? Aha? A kdo dělá starý Koudelkový dřevo na zimu?“

„Tak to asi soudruzi ze svazu ...“

„Hovno ze svazu. To všechno ta parta, co má osadu nad přehradou.“

„Tomu nevěřím. Soudruh tajemník přece jasně řekl, že jsou to všechno živlové.“

Malina popuzeně zafrkal.

„Živlové, živlové. Víte co, Holátko, já se s váma vsadím.“

Strážmistr Holátko na předsedu Malinu udiveně pohlédl.

„Přesně tak. Vsadím. Když mi sem během dneška dovedete nějakýho nekalýho živla a ukáže se, že je to tremp, tak začnu chodit na ty vaše schůze a budu ještě aktivnější než ten dobytek Klempera.“

„A když ne,“ zapípal Holátko.

„Když ne, tak mi tady budete celý žně s tou dílnou jezdit vy. Náhodou vím, že jste vyučenej opravář zemědělskejch strojů. Platí?“

Strážmistr Holátko se chvíli ošíval, ale nakonec napřáhl k Malinovi ruku.

„Platí.“

„Výborně. A teď vycválej Holátko, já mám fakt moc práce,“ zahlaholil rozšafně Malina a vystrkal strážmistra ven ze dveří.

Následně usedl na židli a opět se smutným výrazem začal studovat rozpis směn.

*****

„Tak vám ho vedu, soudruhu předsedo.“

Dveře malé kanceláře místního JZD se opět bez zaklepání otevřely a prošel jimi strážmistr Holátko, vlekoucí s sebou postavu v kovbojském širáku.

„Panebože, Holátko, je za deset minut půlnoc.“ Unavený Malina nevěřil vlastním očím.

„Přesně tak, soudruhu předsedo. Sázka zněla, že ho musím přivést dneska, a ještě deset minut je dneska.“

Malina si povzdechl a pozorněji se podíval na vlečeného. Ten měl usazené oči a neustále popotahoval nosem.

„Dyť je to, Holátko, skoro ještě dítě.“

„Dítě možná, ale živel určitě.“

Strážmistr Holátko si byl svým úlovkem zcela jist.

„Našel jsem ho, jak brečel na skále. Nemá doklady a pořád mi říká pane vachmajstr. A to nevím, co znamená.“

„To znamená, soudruhu strážmistře, že jste nečet` Švejka.“

Holátko se zatvářil zmateně a Malina ho v tom nechal.

„A myslíte si, strážmistře, že pláč je známkou nekalých rejdu?“

„Určitě užívá drogy, ty mu zrovna došly, a proto pláče.“

„Věděl jste, Holátko, že zdaleka ne všechno, co se vám prožene hlavou, musíte říct nahlas?“

„Nevěděl.“

„Tak tohle byl ten případ.“

Přivlečený mladík těkal svýma očima střídavě na předsedu a na strážmistra a začínal mít pocit, že se zblázní.

„Já jsem se ztratil,“ vyhrknul najednou mladík a popotáhnul nosem.

„Kde, odkud, komu,“ začal komisně strážmistr Holátko, ale Malina ho zarazil.

„V klidu, Holátko, v klidu. My už se nějak domluvíme.“

Potom se naklonil k mladíkovi.

„Řekni mi, pěkně pomalu a v klidu, jak ses dostal na tu skálu, kde tě našel tady soudruh strážmistr.“

„Kdože to?“

„No, soudruh strážmistr. No, tady ten.“ Malina pohodil hlavou směrem k Holátkovi.

„Jó, pan vachmajstr. Tak to jó.“

Mladík se naklonil ještě blíž k Malinovi a zašeptal.

„My máme u řeky, v zátočině pod skálou, takovou jako,“ mladík ztišil hlas na minimum, „takovou divokou osadu.“

Mladík se prudce narovnal a zatvářil se tak, jako že vůbec nic neřekl.

„Myslíš nad skálou,“ otázal se Malina.

„Ne, přímo u řeky pod skálou.“

„Ten je úplně napadrtý,“ přispěchal se svou troškou do mlýna strážmistr Holátko, aby si tak pojistil výhru.

„A jak si se dostal na tu skálu?“ Malina se Holátkem nenechal nijak vyrušit.

„Já chtěl vylézt nahoru nad osadu,“ mladík zase ztišil hlas, „a jak jsem tam lezl, tak najednou byla všude kolem voda a já musel vyplavat nahoru a vylezl jsem na skálu, ale to musí bejt jiná skála, protože naše osada je pod tou skálou a tady byla všude voda a já se začal bát a pak mě našel tady pan vachmajstr, a pořád na mě křičel a já už vůbec nevěděl, kde jsem a ....“

A dal se opět do usedavého pláče.

Malina si vzal Holátka stranou.

„Heleďte, ten kluk nebude ani tak živel, jako spíš trochu mešuge.“

„Vám se nechce na schůzi,“ zamečel Holátko.

„Dejte pokoj se schůzí, spíš mi řekněte, jestli toho kluka odvezeme k doktorovi hned, nebo až zejtra.“

Zatímco se Malina dohadoval s Holátkem, přestal mladík usedavě štkát a začal se rozhlížet po kanceláři, až se jeho pohled zastavil na velké nástěnné mapě.

„Kristepane, co to je?“

Mladíkův výkřik vytrhl Malinu a Holátka z dohadování.

„No to je nápad. Mapa.“ Malina se zaradoval a zároveň zastyděl, že ho to nenapadlo dřív.

„Teď nám pěkně ukaž, kde si naposledy byl a kde je ta vaše osada.“

Mladík jen nevěřícně kroutil hlavou.

„To je přece všechno nesmysl,“ mladíkův hlas začal nabírat hysterický tón,

„naše osada je v zátočině u řeky a vysoko nad ní je ta skála. Tady máte řeku moc širokou a skálu přímo u vody. To přeci není možný.“

Mladík se obrátil na strážmistra Holátka a v obličeji mu cukalo.

„To je přece nesmysl, pane vachmajstr, to by ta naše osada musela bejt vodou.“

A mladík si začal křečovitě pobrukovat:

„Pod vodou, pod vodou, musela bejt pod vodou.“

Sebral z Malinova stolu několik tužek a v rytmu svého pobrukování je začal lámat.

„Pod vodou *křup*,
pod vodou *křup, křup*,
musela bejt pod vodou, *křup, křup, křup*.“

Většina tužek na Malinově stole vzala tímto procesem za své a nakonec i strážmistr Holátka musel uznat, že mladík je evidentní případ pro psychiatra.

Když došly všechny tužky a mladík stále nevěděl co s rukama, podaroval ho Malina malým, ručně vyřezávaným totemem, původně určeným pro jeho desetiletého synovce.

Mladík si přestal pobrukovat, totem láskyplně políbil a nechal se v poklidu odvést strážmistrem Holátkem na služebnu, kde měl v cele vyčkat ranního převozu do psychiatrické léčebny.

Když ráno dorazil sanitní vůz, byla cela prázdná a zámek na dveřích neporušený.

*****

V malé střediskové obci pomalu, ale jistě končily žně a předseda místního JZD Ladislav Malina si to radostně vykračoval do nedaleké hospůdky na několik dobře vychlazených piv.

„Ládíku, už si slyšel vo tý konjunkci?“

Malina se ještě ani nestačil napít prvního piva, když si k němu od vedlejšího stolu přisedl penzista Vaculík.

„Jaká zase konjunkce, panebože?“

„Veliká, Ládíku, veliká. Přímo magická konjunkce planet.“

Penzista Vaculík byl velkým přívržencem všemožných záhad, a jednou dokonce přišel s oznámením, že v nedaleké přehradě zahlédl lochnesskou příšeru.

„Taková konjunkce, Ládíku, umožňuje dokonce cesty časem. Najednou, z ničeho nic, vezme někoho tam a zase zpátky.“

„Pane Vaculík, když vám teď koupím panáka, dáte mi s tím pokoj?“

Penzista Vaculík radostně přitakal a na závěr dodal: „Ta konjunkce, Ládíku, byla zrovna, jak začínaly žně a já už s tím byl i na VÉBé a Holátko si to všechno zapsal do protokolu.“

Výborně, další blbec, pomyslel si Malina a objednal panáka i pro sebe.

*****

„Takže vy nám, soudruhu strážmistře tvrdíte, že vám zadržžený z cely neprchl, ale že byl vynesena nějakou kosmickou silou.“

Strážmistr Holátko přitakal.

„A to o té kosmické síle jste se dozvěděl od místního senilního občana Vaculíka.“

Strážmistr Holátko opět přitakal.

„A ten zadržžený si podle vás cestoval časem tam a zpět.“

Strážmistr Holátko zuřivě zakýval hlavou na souhlas.

„A teď pozor, soudruhu, důležitá otázka. Myslíte si, že to zní pravděpodobně?“

Strážmistr Holátko chtěl ze zvyku rozhodit rukama, jako že neví, ale jeho současný oděv mu to jaksi nedovolil. Seděl totiž uprostřed vyšetřovny ve

svěrací kazajce a před ním v řadě sedělo několik lékařů v bílých pláštích.

„Takže, soudruhu strážmistře, vy tomu všemu opravu věříte?“

Strážmistr Holátka se zatvářil jako boží umučení.

„Opravdu to tak bylo, soudruzí. Doopravdy. Přece nejsem blázen.“

„Nó, to jistě né,“ odpověděl chlácholivě starý šedovlasý primář „ale chvilku si vás tu necháme. Odpočínáte si a přijdete na jiné myšlenky. Co vy na to, pane vachmajstr?“

Strážmistr Holátka vytřeštil zrak, cosi neartikulovaně zavřeštl a začal sebou v kazajce škubat tak mocně, že bylo potřeba dvou ramenatých zřízenců, aby ho dostali na samotku a připoutali k lůžku.

Když z vyšetřovny odešli i ostatní lékaři, přistoupil starý šedovlasý primář k oknu a s mírným úsměvem se zahleděl do krajiny, kde se v dálce leskla hladina přehrady.

Pak vytáhl z kapsy u pláště malý, ručně vyřezávaný totem, a láskyplně ho políbil.

Próza Oldpsavci

3. místo – Petr Soldát – Harmonika